

**Gerson cōtra tertiam
Epistola Jo. gerson ad
fratrem bartholomeum Carthusianum
sup tertia parte libri Ruybroich
de ornato spiritualium nuptiarum.**

Oenerabili pa-
triq; bone simplici
tatis frī in xpī ca-
ritate dilectissimo
fratri bartolomeo
carthusiensi Siuis Johs Cancella-
rius indignus ecclie pisiens Nuptia-
rū agni p̄cipem fieri Pridē librū
quendā p te habitū cui⁹ titulus ē
de ornato spūaliū nuptiarū trās-
cursu legerā. nequissime illū attēti⁹
relegens operi multa ibidē tradi-
salubria et alta documēta Naz p̄
ma ps instruit ad vitā actiū Se-
cūda ad vitā spūalem q̄ affectual
dici p̄t inducit sub varijs q̄ pulcr.
silitudinū manuductionib⁹ et tro-
pis q̄m intelligentiā soli expti ple-
ne ḡcipient Sūt népe ex eis que in
affectu pl⁹ agunt q̄ in intellectu q̄
q̄ p̄cipiūtur aplius savori. cui⁹ dā
intimo gustu q̄ ratocinatōe v̄l dis-
cursu Tertia ps notificare nititur
q̄ sit excellentia vite ḡteplatiue. q̄
beatifice visioni in aia approximat
Tradūt quidā sic accepi. q̄ p̄fatū
librū ydiota yn⁹ sine lris oposuit
Exinde nō sine miraclo et inspira-
tione dina ipm fuisse ḡfectū Patē-
ter astruūt Ex quo vñs essz omnia
tentā in eodē esse vñlluna factissi-
maqz Sed meū q̄le sit sup hac re-
iudicū tibi nō eē celadū decreui⁹

ptē Ruybroich

ne fortassis incerta aut falsa p ve-
ritate certa aut dina ap̄lecti otin-
geret Scis qđ iubet ap̄ls? Doc-
nis varijs pegrinis nolite abdu-
ci Sūt vt meū interim est iudicū
due ptes p̄ores satis vtiles in q̄
bus nihil dephendi qđ nō possit
salua fide q̄ mox puritate saluari
q̄q̄ modestū lectorē i multi. affla-
gitent. q̄ talē qui nō sit penitus ex-
pers eaz q̄ sc̄ba ps loquit̄ asse-
ctionū Ceterz stilus ip̄e libri non
sordidus est nec abiectus Certe tū
induci neq̄o credē librū ipm fuisse
cōflatū p̄ os ydiote q̄m per mira-
culū Stilus enī ip̄e magis sapit q̄
redolet humana eloquentiā q̄ di-
uina Nā et poetaz v̄ba vt teren-
tij et boecij et phoz stile q̄ orōnis
cursus ostendit palā illic studiosaz
industriā et diligētie laborem diu-
turnū p̄cessisse Plane impar val-
de est stilus diuine sc̄pture p̄pha-
rum et euāgelistaz ab hoc loquē
di genere Quāuis hic dicerz per-
tinat assertor oppositi. q̄ deus sci-
entiarum dñs est. hñs facultatem
nūc hoe. nūc illo mō scribēdi per
ora scribarum suorū. fatemur ita
possibile fieri Hic autē in p̄posito
satis ḡligisse nō elucet. p̄sertiz q̄
testak auctor se ipm latinis v̄bis
plurimū desudasse Hoc vero cur
oportuisset si fusset tñmō cala-
mus scribe velocē scribētis spm-
sc̄mloqz qui tarda molimia nescit
et cuius velocē currit sermo Je-
rum alia potior est rō que me nō
ita sentire op̄ellit Siquidēz tertia

De ornatu spiritualium

parte eiusdem libri, prius repudiana
da rescindenda est tanquam vel male
explicata. vel plane abhorrens et
discrepans a doctrina sana docto-
rum qui de nostra beatitudine locuti sunt
Nec stat cum determinatone expissa
decreta ponentes beatitudinem nostram
sistere in duobus actibus visione et
fructuone cum lumine glorie. **Etsi** hoc ita
est in beatitudine consumata quod deus
non est visio et claritas nostra essentia
lis sed tamen obiectalis. quanto magis
erit hoc alienum in beatitudinis quoniam
assimilatione imperfecta quam fas ha-
bemus hic degustare in via. **Donit**
autem tertia pars libri proficiens quod aia per
fecte contemplans deum non solum vivi-
det cum per claritatem que est diuina
essentia sed est ipsamet claritas di-
uina. **I**magine enim sicut scripta so-
nant quod aia tunc definit esse in illa
exsistitia quam plus habuit in proprio ge-
nere et suertit seu transformat et
absorbet in esse divinum et in illo esse
ideale defluit quod habuit ab eterno
in essentia divina. de quo enim dicit **Job**
in euangelio. **Q**uo factum est in ipso
vita erat. **E**t hoc esse presupponit au-
tor iste causa nostra existitie corporalis. et
esse unum cum eo summa essentialitate existen-
tiam. **A**ddic quod proficit aia contemplan-
tis in esse tali divino abissali itaque re-
peribil non sit ab aliquo creatura. Si
militudo talis possit adduci quod non
tamen ab ipso ponitur. si gutta modica
vini in mare dilaberetur constat quod
mort absorpta sueretur in illo.
Hec positio deficit in multis. Quia
quod non facile inducatur aliquid fal-
satis suspicari in illa tertia parte

unptiarum CCCLXVII

qui in alijs poterit tot vera altaquam
cooperari quam etiam legem obtestationes
auctoris ne cito damnaretur a
non intelligenter ne pessimarentur. **E**t
quod profecto prior debet esse doctor
onis ad pie interpretandum dicta aliena
si fieri possit absque fidei et simplicius
piculo quam ad rigide demandandum.
Uero diligens et repetita inspectio
dictorum illogismatis ac magis in il-
lis erroribus aperuit. **H**ec autem sunt pau-
ca de dictis suis excerpta ad literas
Atit enim secundo capitulo. **In** ipsa
quod est vacuitate per fructuum amo-
rem spiritus poterit semet ipsum. **D**enique
claritate nullo intermedium suscipit
et sine intromissione ipsa fit ea clari-
tas quam accepit. **E**t tertio capitulo
dependet quod non est creatum ab esse
eterno et summa essentialitate existit in uno cum
illo est. **S**equitur universi quod super sue
creationem in vita contemplative altitu-
dinem sublimati unum sunt cum hac dei-
fica claritate immo ipsa claritas ipsi
sunt. videtur proinde sentire et inveniuntur
per hoc deificum lumen se summa esse vita
quam suaz creatura. eandemque fore sim-
pliciter divinitatis abissum. **S**equitur atque
cum eo quo vident et quod vident lu-
mine id est sunt. **E**t primo capitulo dixerat
Universi deuoti spiritus vniuersi cum
deo profundo amoris defluvio sicut
defecti non quomolibet quidem unum
sed id ipsum quod est ipsa in se essentia
dei modo quem beatifica beatitudine. **E**t quanto capitulo expessius ait
Illuc spiritus est super seipsum translatus
et deo unificatus gustans videt
quod in unitate in deo abissus in qua

Gerson contra tertiam

fese huius esse suum increatum possidet
immensas diuitias que ipem in
ita eis modum quo eas de gustat
et videt. Et his et sibis dictis in
tentione auctoris fuisse qualez di
ximus. Neque enim de ipsa que latet
aliunde. quod ex scriptis suis sumi pot
eritudo. De si deficit auctor in ex
plicando sic palam aut errat aut de
ficit sibi imputet qui non solu fratelli.
doctis quod huiusmodi etiam rudibus
taliter locutus est. Sed neque admirari
vel indignari cospicere debet. nec de
temerario iudicio arguere eos quod
legentes eum perspicuum imbuti in sacra
litis intentione suaz ex verbis colligunt
collecta examinata. examinata
se dicunt intelligere. et intellectam si
erronea est reprehendere non omissum.
Non enim maioris sanctioris aucto
ritatis est auctor quam sanctissimi di
uinissimorum theologorum doctores nostri
quod in dicta sua aliozera minime libet
ut Augustinus iudicanda reliquerunt.
Denique materia tertie pysis non est de
illis quod per defectum et experientiam sed
per intellectum scis inspiratum cognoscitur
et scripta sunt. Hoc autem notitia et
determinatione principue apud exercita
tatos theologos in sacris litis quod
renda est. non apud devotos soluz
Amplius non ignorare fuisse et esse quod
dam ex theologis disputates sa
tis curiose si possunt de absoluta po
tentia anima rationis cognoscere et for
maliter beatificari per divinam entitatem
absque medio alio. ita quod deus esset
ipius anima cognitione et fruitio non
tamen obiectalis sed quasi formalis. Hoc est

ptē Ruybroich

deus non solu esset cognitione que co
gnoscere ab anima. sed per quam anima
ipsa cognoscere. et pari modo de frui
tione. Quicquid vero sit de possibili
nullum ita esse de facto presumit asse
rere. Nam ecclesiastica determinatio ad
oppositum est. Nullum usque invenio
theologum qui non dico posuerit. sed
qui nullam oinco fecerit questionem per
quod talem modum quodlibet explicatur ab
auctore. anima posset deus videre et
beatificari in eo. neque de fato neque
de possibili tantum videlicet anima desi
neret existere in esse proprio et trans
formaretur in illud esse divinum ydeale
quod habuit in deo ab eterno. Quoniam
ut interim disputationem de ydea/
ruz plalitate in deo omittam que a
multis ignoranter ponit si corpus
christi vel aliud corpus beatificatum
hoc modo perderet animam suam in sua co
munione et beatificatione per illa
habet essentiam divinam ipsum formaliter
viuificantem. Alioquin esset absque vita
Sed nec anima esset tunc eiusdem speciei
sicut prius. quippe non habet aliud esse
et vivere quod habuit ab eterno in ar
te divina. In quo esse sicut erat ab
eterno anima quilibet etiam damnata
vita divina erat beatitudo sua. Por
ro corporis humanum non posset in glo
ria repire animam suam ad sui viuifi
cationem formaliter aut si posset iam
anima non esset perdita. qualiter ipse
loquitur. Alioquin demum sequentur innume
rables absurditates. quas prosequitur
longius esset. Sed videbitur fortassis
pro ista assertione facere illud apli
verbum. Qui adheret deo unde spiritus est

De ornatu spiritualium

Et multa Christi dicta sunt in hac sententia imprecantis prem. ut fideles unum sicut pater et filius ipsi sunt unus. Unde vero certa est sanctorum patrum super his expositione dicentium illam unitatem non esse essentialē nec per participationem sicutitudinē sed sola ibi notaē assimilatio et participatio. quēadmodū dicit lucas quod multitudinis credentium erat cor unum et anima una. Et de duobus amicis itidem dicit vulgaris usus habet Quādmodū etiam carbo ignitus et aer illuminatus unus appellans eum suō igne et lumine. Hoc tropo probat boetius omnē bonū esse deus iuxta illud ps. Ego dixi domini estis non quidē per veritatem et unitatem diuine essetie et locutionē propriam sed participatiue et assimilatiue instantiue et nūcupatiue. Quid si auctor iste parim respōderet se de cetera sua intellexisse de unificatione spiritus cum deo. non contēdo neque condico contra intentōem sed explicationē aliter sonare non dubito. quoniam præterea nihil magnum diceret de contemplantibus ultra omnes generaliter qui sunt filii dei per gratiam adoptionis. Miraberis forte pater in Christo dilectissime miraberis hec audīes. quo pacto in talem errorē vel insciā vir tam deuotus et instructus corruēti. Non solum mirari. sed tunc et humiliter sapere iugiter stude. quoniam audis non istum unūmodo sed alios innumeratos qui non parue videbant̄ sanitatis circa veritatem deuiasse quod

unptclarū CCCvij

aliquos ipse auctor iuste reprehendit in fine secunde partis qui blandebantur tamē sibi de sublimitate contemplationis legis. quemadmodum probet eos a demonio meridianō fuisse seductos. Erat autē de secta begardorum. que olim per ecclesiastica decreta damnata ē. Erat sicut estimo auctor iste primus eorum temporis. potuitque fieri ut contra suam imaginationē de beatifica visione vel contemplatiua que forte tunc communis sibi erat cuicunque multis decretalis expressa condita sit. constitutens beatitudinem in duobus actibus. Preterea non est necesse ut sudicetur fuisse pertinax hereticus ante huiusmodi determinationē. si tunc et postea semper paratus erat audire ecclesiā. nūc vero securus esset in alijs. Postremo attendamus precor quo pacto sibi cauerere habent omnes in sacris litis non satis imbuti neque eruditī per diuturnū ac vehemens studiū vel ne talibus tractatulis insolitis nimis adhereant. quodque multa vera sint. Non enim persuadet demon falsa sine mixtione verorū. ne subinde presumat ipi theologicas arduas quod materias nouis verbisque sua estimatione affectioneque repertis pertractare. Nobis enī ad certam regulā loqui fas est inquit Augl. alioquin secus agentes facile ad principiū sibi viā sternūt. Ad talib⁹ itaque questionū determinationē aut ad eas plane intelligendas vel ex-

Gerson cōtra tertiam

plicandas non sufficit q̄ homo sit
deuotus et sit ad epius illam con-
templationis speciem sanctissimā
prosul et optimam que versatur
in affectione q̄ feruore charitatis
quando scilicet homo transit in
affectionē cordis ad virtutes Hanc
enī speciem contemplationis adi-
pisci q̄ condescendere fas habent
etiaz ip̄e mulierculē et ydiote sine
l̄ris p̄supposita fide simplici et ple-
rūq̄ facilius q̄ viri magno inge-
nio et l̄ris sacris prediti qui in al-
tera cōtemplationis specie longe
p̄cellunt. Hec aut̄ sp̄es altera cōte-
plationis versari ponit in perscu-
tatione diuinaz virtutū per quas
fides saluberrima sicut ait Aug⁹.
gignitur. nutrit. defendit. robo-
tur. D: enī secari possint ab inuicē
he cōtemplatiōis species q̄ expien-
tia doctrix est et hugo significat
dīcēs. sepe amor intrat vbi cogni-
tio foris stat Nullus tñ p̄prio vo-
cabulo dici debet. cōtemplatiūs
vel sapiens q̄ pfectus theologus
qui p̄ma cōtemplationis specie ca-
ruerit Tūl ergo aliquis esse q̄ di-
ci vere sapiens habeat vtrāq̄ cō-
templatiōis speciē. illā videlicet af-
ficiūs que sapozē dat et illā intelle-
ctus que scie luminositatē prestat
vt cōstituat sapientia id est sapida
sciētia D: si altera carentum esset
eligibilius iudicare q̄ cōicare in p̄-
ma q̄ in sedā sicut op̄tabilius est
habere piū affectum humile et de-
uotū ad deū q̄ intellectū frigidū

ptē Rūysbroich

solo studio illuminatum S̄entia
quippe inflat intellige si sola ē. cha-
ritas edificat Nihilomin⁹ vbi de
veritate fidei querit tradita in sa-
cris sc̄pturis magis interrogādi
cōsulendi q̄ sūt theologi vigētes
in cōtemplatione secūda q̄ idote
pollentes in prima. secluso in eis
patenti reuelatiōis miraculo et nisi
forte manifesta esset in hūmīodi
theologis deprauatio intellectus
et intolerabilis morū peruersitas
que etiam mentiri quādoq̄ facit
non tantūmodo circa fidem h̄ cir-
ca morū principia vt apostolus et
Pristol. cui experientia testantur
Podo adhuc q̄ sicut ex carentia
p̄j affectus q̄ magis ex infectione
eius per vicia errant nōnunq̄ pe-
nitissimi in sacrī scripturis. exce-
cauit enim eos malicia eorum et
dati sunt in reprobum sensum. ita
ex paruo lumine intellectus q̄ par-
ua logica prolabuntur quādoq̄
in erroēs pericolosissimos illi qui
magnorū sunt erga virtutes affe-
ctuum. quales apostolus notauit
habere zelum sed non fm scientiā
adeo vt si non humili sapient.
et nisi sese contrahat intra metas
sue cognitionis nulli pertinacius
inueniunt neq̄ absurdius erroēs
configere Propterea nō leuiter
scribere debet vel docere. sed nec
absque cautela magna adheren-
dum est eis non preuia discussio-
ne diligent et doctorum examina-
tione. In talibus quippe plurima

Libellus Jo. de

sepe regimus aut falsa aut male
explicata.ac p̄inde multam erro-
ris materiā p̄bentia simplicib⁹ q̄z
q̄z in mltis diuina altissima q̄z sine
Inter t̄les sc̄pturas narrat̄ aliq
narratiōes aut regule vel doct̄ne
particulares aliquoꝝ p̄m veterꝝ
que magis admirāde q̄z imitāde
dicunt Quēadmodū Johs. q̄ cly-
machus dicit̄ ponit virtutes esse
simp̄assibilitates et q̄daz valde au-
stera sup̄ p̄nia et p̄c̄is Et cassia-
nus de libero arbitrio notat⁹. Et
alij alia parū examinata a nimis
rigita tradūt q̄ cōis schola theo-
logice veritatis merito nō admit-
tit aut rejeçit Quāobrē bonuz est
mel tū fauo. sapor sc̄z deuotionis
cū lumie eruditionis aut si alterū
dūtakat obtigerit. vtatur quilibz
dono suo. abulet in vocatione sua
abūdet in s̄eu suo. et comedat mel
q̄ntū satis est. nō plus sapiens q̄z
oporet Rectū quidē verbū enūci-
at Orati⁹ qđ ab ipo postea Jeo-
nimo nō longe a materia tradu-
ctum est Qđ medicoruz est p̄mit-
tunt medici tradūt fabrilia fabri.
Cōformiter satis ad illā logicoruz
maximā Inicuiqz in sua arte pe-
rito credendum est Bene vale p̄f
et frater in xp̄o apud quē tuaruz
me orōnū participē fac Amen

Explicit ep̄la Magri Johis Ger-
son ad fratre Bartholomeū Car-
thusien de libro Ruybroich

scoenhausia CCCxle.

Incepit libell⁹ fratris

Johis de scoenhausia qui n̄titur
defendere quedā dicta fr̄is Joh.
Ruybroich otrā Maḡm Joh̄m
gerson Cancellariū parisien

Q doctor eximius p̄ficiens
artis theologice q̄daz
dicta fr̄is Johis de Ruybroich
in libro qui intitulatur de ornatu
spiritualiū nuptiarū min⁹ iuste ut
opinor caluniatur et repbat asse-
rens doctrinā eiusdē viri in q̄bus
daz passibus et sp̄aliter in tertia
pte p̄fati libri cē erroneā a f̄gula
theologice veritatis ac traditiōe
sc̄oz p̄m et doctoz discrepantē.
q̄ ob hoc nō esse recipienda q̄ ab
cienda. Idcirco ut vitas hui⁹ do-
ctrine quā a sp̄u sc̄o arbitror efflu-
xiſſe et emanasse. qui maḡ est vi-
tatis q̄ non errors. planius eluce-
scat. inquantū tenuitas mei inge-
nioli et exiguitas mee scientie ap-
petat. tria p̄ ordinez facē dei grā
aspirante attempabo Primo inten-
tionē verboꝝ suorū q̄ntū ad ea q̄
ibi arguūtur q̄ reprehendunē q̄ tan-
q̄z erronea iudicantur explicabo.
sc̄do q̄liter hec doctrina nō sit no-
ua adiuētio et sup̄sticioſa. h̄ om-
nino sentētis noiatissimis docto-
rū catholice fidei ſona. et ipsoꝝ
aucte ſmendata et a p̄pbata put-
dñs dederit explanabo Et tertio
q̄liter rōnes obiecte minus effica-
ces sūt nec p̄dictā doctrinā euacu-
ant declarabo